

ΣΚΗΝΑΙ ΑΠΟ ΤΗΝ ΖΩΗΝ ΤΩΝ ΜΠΟΕΜ

...ΟΥΤΕ ΣΠΕΙΡΟΥΣΙΝ, ΟΥΤΕ ΘΕΡΙΖΟΥΣΙΝ, ΑΛΛ' Ο ΠΑΤΗΡ Ο ΟΥΡΑΝΙΟΣ ΤΡΕΦΕΙ ΑΥΤΟΥΣ!...

Τί είναι οι Μποέμ. Πώς ζούν. Ή συνήθειές τους, ή παραξενιές τους, ή δυστυχία και ή κακοριζικιά τους. Ο Γκλαντινί θυμάωσ και πάει στο Παρίσι. Ο αύστηρής χωροφύλακας. Τα πιστοποιητικά σας... «Τά φέρνει τὸ ἀμάξι !...» Ο Ρεμπώ θέλει νά δηλητηριάσῃ τὸν Καρζά μὲ τὸ φῶσφορ τῶν σπέρτων. «Ήθελα νά δῶ πῶς θάπερτε κάτω πεθαίνοντας !...» Ο Καλλίας στήν κηδεία τῆς γυναίκας του. Τὸ ξένο φράκο. Πῶς τὸ κατάντησε μπεκρουλιάζοντας ἐπὶ βδομάδες. Ο Ζωγράφος Γκουπίλ και ὁ δρχαυνός. «Τοῦ ἔδωσε ἕνα μπάτσο !...» Ο Ντέ λ' Αί και ἡ καλασύνης του. Φέρεσε τὸ παναφὸρι μου γιὰ νά μὴ κρυώνῃς !... Ἐνας μουσικὸς μὲ χρυσή καρδιά. Τὸ σπίτι τοῦ Καμπανέρ ἀσυλο ἀστέρων !... Κοιμόταν στουὺς πάγκους γιὰ νά μὴ ἐνοχλῇ τοὺς καταφεύγοντας σπῆτι του. Πῶς τοῦκαψαν τὴν πόρτα. Ἡ ἀφηρημάδα του. Ποιοὶ πολιορκοῦν τὸ Παρίσι σὰς παρακαλῶ !... κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Ο Μποεμισμός ἐνεφανίσθη στὸν κόσμῳ, μπορεῖ νά πῆ κανεῖς, μαζί μὲ τὴ φιλολογία. Πρώτος και καλύτερος μποέμ τῆς αρχαιότητος εἶνε ἀναμφιβόλως ὁ Διογένης. ὁ κυνικὸς φιλόσοφος ποὺ ζοῦσε μέσα σ' ἕνα πιθάρι ! Μεγάλου μποέμ ἦτοσαν ἀναμφιβόλως οἱ ζωγράφοι, οἱ ποιηταί, οἱ ἠθοποιοί, οἱ λόγιοι γενικῶς και καλλιτέχναι τῶν διαφόρων γωρῶν και ἔποχῶν. Ὁ μποέμ εἶνε ὁ ἀνθρώπος ποὺ ἀδιαφορεῖ γιὰ ὅλα, ποὺ ζεῖ σὰν τὰ πουλιά, γευματίζοντας στὰν τῆγ νύχτῃ χρήματα, γράφοντας στίχους στὰν δὲν ἔχει και πεινᾷ, μένοντας πολλές φορὲς ἀστεγος. Μολαταῦτα ἡ καρδιά του εἶνε τρυφερή, ἡ καλοσύνη του ἀπεριόριστη. Οἱ περισσότεροὶ τῶν μποέμ εἶνε ἐντιμοὶ και καλοὶ χαρακτήρες. Ὑπάρχουν ὁμως μεταξὺ αὐτῶν και οἱ δύστροποι, οἱ κακοί, οἱ ἔχοντες ὀλέθρια ἐλαττώματα. Ὁ χειρότερος τύπος μποέμ εἶνε ἀσφαλῶς ὁ ἀποτυχημένος ποιητῆς ἡ καλλιτέχνης, ὁ στείρος, ὁ μὴ δημιουργήσας ἄξιον λόγον ἔργον. Συνήθως ὁ μποέμ εἶνε ἀσφαλῶς ἀνθρώπος μὲ πνεῦμα, φαντασιόπληρτος, ἀναρχικός, ἐχθρὸς κάθε πειθαρχίας και κάθε πείσεως. Στερεῖται συνενπὸς τοῦ αἰσθηματος τῆς τάξεως και τῆς μεθοδικότητος, ποὺ εἶνε τόσο ἀπαρασίτητο γιὰ τὴν ἐπιτυχία!

Οἱ μποέμ σαταλοῦν ὅλον τὸν καιρὸ τους σὲ φλυαρίες και σὲ μεθύσια. Ἀλλὰ ἐὰν οἱ περισσότεροὶ μποέμ δὲν κατόρθωσαν ποτὲ νά κάνουν τίποτε, δὲν κατόρθωσαν νά ἐπιτύχουν στήν ζωὴν τους, πολλοὶ ἀπὸ αὐτοὺς ἐγνώρισαν ἐπὶ τέλους τὴν ἐπιτυχία και τὴν δόξαν, χωρὶς αὐτὸ νά τοὺς κάμῃ νά πάψουν νά ξεπλύνονται στὰ καφενεῖα, στὶς ταβέρνες και στὶς μισοφάρμας, νά φλυαροῦν ἀδιάκοπα, χωρονομόντας λυσσαλέα και βρίζοντας σὰν ἀμαζάδες !...

Μεταξὺ τῶν ἐπιτυγῶντων και δοξασθέντων μποέμ, τῶν Γάλλων μποέμ, οἱ ὁποιοὶ εἶνε και γνωστότεροι, συγκαταλέγονται ὁ Πῶλ Βερλαῖν, ὁ Θ. Μπνρβίλ, ὁ Ναντάρ, ὁ Ντ' Ορσβιλύ, ὁ Κουρτελίν, ὁ Ραοὶλ Ποναοῦν, ὁ Βιλλέτ, ὁ Σαλις, ὁ Κοντουῖ, ὁ Ζουί, ὁ Θ. Γρωτιέ, ὁ Σαμπφλερύ, ὁ Ἀλβ. Κλατινύ, ὁ Ἀρσέν Οὐδοσαί, ὁ Ἀνρὺ Μιρζέ, ὁ Σάρλ Μονσελέ, ὁ Ζερῶ ντὲ Νερβάλ, ὁ Βιλλιέρ ντὲ λ' ἰλ Ἀντὴμ και τόσο ἄλλοι...

Και αὐτὸς ἀκόμη ὁ Λαφονταῖν ἦταν μποέμ και μάλιστα ἀπὸ τοὺς χειρότερος, ἀπὸ τὸ ὄνειρό του ἦταν νά χωρήσῃ τὴν ζωὴν σὲ δύο μέρη : Ἡν ἡμέρα και τὴ νύχτα. Και τὴν μὲν ἡμέρα νά μὴ κάμῃ τίποτε, τὴν δὲ νύχτα νά κοιμάται !... Μποέμ ἦταν και ὁ Γρωγκουῶ, ὁ τολμηρὸς ποιητῆς, ποὺ ἐτουλιμῶσε νά σατιριζῇ τὸν βασιλέα τὸν βασιλέα τῆς Γαλλίας Λουδοβίκο ΙΙον και ὁ Φρανσουᾶ Βιγιόν, ὁ τυχοδιώκτης ποιητῆς, ὁ ποιητῆς

ἀλήτης !... Τὴν ζωὴ και τοὺς ἄλλους τῶν μποέμ ἀθηανάτησαν ὁ γλυκὺς και τρυφερότατος Μιρζέ, και ὁ Εὐγένιος Σὺη. Οἱ «Μποέμ» τοῦ Μιρζέ, οἱ μεταφρασμένοι και στήν Ἑλληνικὴν, εἶνε τὸ ὑπεροχώτερο μποεμικὸ μυθιστόρημα. Σ' αὐτὸ βασίστηκε ὁ Πουτσίνι κ' ἐσύνθεσε τὸ ὁμώνυμο μελόδραμά του.

Μποέμ ὑπάρχουν και θὰ ὑπάρχουν πάντα, ἀμπολοὶ σ' ὅλες τις μεγάλες πρωτεύουσες τοῦ κόσμου και πρὸ πάντων στὸ Παρίσι, ἐκεῖ δηλαδὴ ὅπου μαζεύονται ἡ μεγάλες διάνοιες ἀλλὰ και τὰ κατακάθια τῆς τέχνης. Τὰ ἀνεξόδοτα τῆς ζωῆς τῶν εἶνε ἀπειρα, περίεργα και χαριτωμένα...

Τὸ νὰ πῆς στὸ Παρίσι ὁμως εἶναι μιά κουβέντα, μιά σκέψη, μιά ἐπιθυμία. Γιὰ νά πραγματοποιηθῇ ἡ ἐπιθυμία αὐτὴ χρειάζονται λεπτὰ και ὁ Γκλατινί λεπτὰ δὲν εἶχε. Τότε ὁ ποιητῆς ἔλαβε μίαν ἠρωϊκὴν ἀπόφαση : Πῆρε τὸ τραῖνο τῶν 11, ὅπως ἔλεγε κατόπι στουὺς στίχους του, καθάλλησε δηλαδὴ στὰ δύο μαζουὰ και σκελετόδη πόδια του και πῆγε στὸ Παρίσι ποδαρόδρομο !...

Στὸ δρόμο ποὺ πῆγαινε πενασμένος και κατακουρασμένος συναπαντήθηκε μ' ἕνα χωροφύλακα. Ἀλληλοκιντήχτηκαν ὑποπτα και τέλ ε ὁ χωροφύλαξ βλέποντας τὸ κακομοιρικο ντύσιμο τοῦ ποιητοῦ — θεατρίνου και ὑποπετιόμενος πῶς προκείται γιὰ κανένα κακοποιό, ρώτησε τὸν Γκλατινί ἄγρια και ἀπότομα :

- Δὲν μοὺ λέτε γιὰ ποὺ εἶστε !...
- Πῶς εἶπατε ; ρώτησε ὁ Ἀλμπέρ Ἰσνοφρυσόμενος.
- Εἶπα ποὺ πάτε τέτοια ὦρα ;
- Ἀ ! ποὺ πάω !... Στὸ Παρίσι !
- Ἐγετε ἐν τάξει τὰ πιστοποιητικά σας ;
- Ἐν ἀπόλυτῳ τάξει.
- Μποροῦμε νὰ τὰ ἰδοῦμε ;
- Νὰ τὰ δῆτε !... Πῶς εἶπατε παρακαλῶ !... Νὰ τὰ δῆτε !...
- Ναι, εἶπα ἂν μπορῶ νά τὰ δῶ...
- Ὁ Γκλατινί πῆρε τότε ἕφος προσβεβλημένου ἄρχοντος, φουκόσως, ξεφουκόσως και ἀπάντησε περι-

Ὁ ποιητῆς Πῶλὸς Βερλαῖν πινοντας τὸ ἀρσενικὸν σ' ἕνα καφενεῖο τῆς Μονμάρτης

Ὁ Ζερῶ ντὲ Νερβάλ, ἕνας ἀπὸ τοὺς μεγαλειότερους Γάλλους ποιητῆς τοῦ παρελθόντος αἰῶνος.

Ο Π. Βεργλαίν

φρονητικῶς :

— Μά, φίλε μου, δὲν συνειθίζω νὰ κουβαλῶ μαζί μου χαρτιά, γιατί μὴ φουσκώσουν τις τσέπες, καὶ μὲ πειράζουν στὰ νεύρα. Ἄν ἐπιμένεις ὁμως... Ἄν θέλεις καλὰ καὶ σώνει νὰ τὰ δῆς... εὐχαριστός... Θὰ τὰ βρῆς μέσα στις ἀποσκευές μου, ἢ ὅποιες βρίσκονται στὸ ἀμάξι μου, πού ἐρχεται πίσω μου. Ἄν περιμένεις λίγο ἐδῶ πέρα θὰ τὸ ἴδης νὰ περάσῃ. Πῆς τοῦ ὑπηρετῆ μου νὰ πιάξῃ νὰ τὰ βρῆ καὶ νὰ σοῦ τὰ δώσῃ.

Σαστισμένος ἀπὸ τὴν τόσῃ μεγαλοπρέπεια καὶ τὸ ἀρχοντικό ὕψος τοῦ Γκαλιανί ὁ χοροφυλάξ ἔβγαλε τὸ καπέλλο του καὶ παραμέρισε, κἀνοντάς του τόπο νὰ περάσῃ !... Τὴν εἶχε πάθει ...

***

Ὁ Ἄρθουρος Ρεμπώ, ὁ νεαρὸς ποιητὴς, ὁ φίλος τοῦ Βεργλαίν, ὁ θεαροῦμενος σήμερα ἐκ τῶν μεγαλύτερων ποιητῶν τῆς Γαλλίας, ὁ Ρεμπώ τοῦ ὁποίου τὸ περίφημο «*Σονέτο τῶν Φωγόντων*» μεταφράσθη ὁ ἅλος σχεδὸν τὰς γλώσσας τοῦ κόσμου, δὲν ἐχόνησε τὸν καὶνένο τὸν γέρο φωτογράφο Καρζά. Τὸ μῖσος του ἐναντίον του ἦταν τέτοιο πού μιὰ μέρα ἀποφάσισε νὰ τὸν ἐξοντώσῃ, νὰ τὸν στείλῃ ἀναυα, στὸν ἄλλο κόσμο !... Πῆρε λοιπὸν τὰ σπῆρα ἐνὸς ὀλοκλήρου κουτιοῦ, ἔβγαλε ὑπομονητικὰ τὸ φῶσφορὸ τους καὶ τὸ ἔβγαλε μέσα στὸ ποτήρι τοῦ Καρζά. Ὅταν ὁμως ἐκεῖνος πῆγε νὰ πῆ ὅλη ἡ συντροφιά τοῦ ἐβόναξε :

— Μῆ, Καρζά ! Μὴν πῆνῃς ! Εἶνε δηλητηριασμένο !...

Ὁ δῆστικος ὁ Καρζά ἔμεινε κόκκαλο. Ὁ Ρεμπώ χαμογελοῦσε. Ἦ συντροφιά ὁμως ἐβόνησε καὶ τὰ ἔβγαλε μὲ τὸν νεαρὸ ποιητῆ. Κι' αὐτὸς ἀπολογούμενος τοῦ ἐξηγήσῃ :

— Ἦθελα νὰ ἰδῶ τί στάσι θάπερνε ὁ φίλος μας ὁ Καρζά, ὅταν θὰ σωριαζόταν κάτω !...

Ὁ Ἐκτὸρ ντὲ Καλλιὰς ἦταν ὁ χειρότερος ἀπ' ὅλους τοὺς μτοῦμι τοῦ Ποριστιοῦ. Ὅταν πέθανε ἡ γυναίκα του, ἀπὸ τὴν ὁποία ζοῦσε χωρισμένος ἀρκετὰ χρόνια, οἱ φίλοι του τοῦ βρῆκαν ἕνα φράσκο μὲ ὅλα τὰ παραπεμπία γιὰ νὰ παρακολουθῆσῃ τὴν κηδεία τῆς. Ὁ μτοῦμι τὸ φρέσσε, κητάχθηκε στὸν καθρέφτη, ἔμεινε ἱζανοπαιμένος καὶ ἔτρεξε στὴν ἐκκλησία ὅπου εἶχε μεταφραθῆ ὁ νεκρὸς τῆς συζύγου του. Ἄπ' τὴν ἐκκλησία συνειδέσθη τὴν κηδεία ὡς τὸ νεκροταφεῖο καὶ μετὰ τὴν τασην ἦσυχος σὰν νὰ μὴ του συνέβαινε κἀν τιποτὴ τὸ ἐξαιρετικὸ, μτιχε κατὰ τὴν συνήθειά του σὲ μιὰ ταβέρνα. Ἄρχισε νὰ πῆνῃ μὲ ἐξαιρετικὴ δίψα, ἔφατσε τὸ μεσημέρι, βολιδιάσῃ, μὰ ὁ μτοῦμι δὲν το ζουνοῦσε ἀπὸ τὸ κατηλεῖο.

Ἔπινε καὶ τὴν ἐπομενῆ, καὶ τὴν μεθεπομένη, ἔπινε ἡμέρες ὀλοῖαρες, ἔπινε ἐπὶ βδομάδες, ἔβγαινε ἀπὸ τὴν μιὰ ταβέρνα γιὰ νὰ πῆ σ' ἄλλη, διαρκῶς μεθυσμένος σὲ βαθμὸ κτηνώδη, φροῦντίας ἀκόμη τὸ δανεῖκό φράσκο, τὸ ὁποῖον εἶχε πειὰ κατακουρελιασθῆ, κατατολαζωθῆ, καταβρῶλοισι !. Τὸ πιαστρὸν τοῦ πονηχμισσοῦ του ἔμοιαζε μὲ παλέττα τοῦ πεδὸ λιγδιάρη ζωνογράφου ! Τὰ ποπούτσια εἶχαν χλιστρωθῆ σὲ σημεῖο πού ἔβγαιναν ἔξω τὰ δάχτυλά του, ὅπως καὶ ἀπὸ τὰ μανθὰ γάντια του ἔβγαιναν ἔξω τὰ δαχτυλά τῶν χερῶν του !... Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπο τὸ φράσκο δὲν ἀξίσε πειὰ παρά γιὰ νὰ... πεταχθῆ στὸ Σηκουάνα !... Οὔτε ὁμως καὶ τοῦ τὸ ζήτησαν ποτὲ πίσω... *

Ο Κ. Μπουτελιὰς

Ὁ Γκουτιλ πολὺ γνωστὸς καὶ πολὺ καλὸς ζωγράφος, ἀλλὰ καὶ ἀθέοφοβος μτοῦμι, ἔκινουθεσ κάθε πρωΐ, στίς 6, ἀπὸ τὸ σπίτι του μὲ τὸν ὀκρίβνινα, μὲ τὸ πανὸ του, τὰ πενέλλα του καὶ τὴν παλέττα του γιὰ νὰ πῆνῃ στὴν ἐξοχὴ νὰ ζωγραφίσῃ τοπεῖα. Στὸ δρόμο ὁμως, μόλις συναντοῦσε τὸ πρῶτο τυχὸν κατηλεῖο, αἰσθανόταν τὴσ δίψα, ὥστε δὲν μπορούσε νὰ προχωρήσῃ Μηχανικὰ σχεδὸν, ἀλλὰ εὐ κατευθύνει καὶ ἔπιπαινε νὰ πῆ ἕνα ποτήρι. Τὸ ἕνα γινόντουσαν δύο, τὰ δύο - τρία καὶ ἀπόμεινε ἐκεῖ πίνοντας ὡς τὸ βραδὶ, φορτωμένος πάντα μὲ τὰ σύνεργα τῆς ζω-

γραφικῆς στὸν ὄμο !.

Μιὰ μέρα στὴν ταβέρνα πού μετρουλιάζε εἶδε κάποιον δραγῶνο. Σηκῶνεται τότε, τὸν πλησιάζει, πῆνει τὸ λοφίο του, τὸ ἐξετάζει προσεκτικὰ καὶ τὸν ρωτᾷ ἐν εἶναι καμωμένο ἀπ' ... τὰ μαλλιά τῆς ἀδελφῆς του !. Ὁ δραγῶνος θύμωσε καὶ τοῦ ἔσκασε ἕνα γερὸ μπάτσι ! Ὁ Γκουτιλ ξανακάθησε στὴν θέσι του, χωρὶς νὰ βγάλῃ λέξι ἀπὸ τὸ στόμα του... Σὲ μισὴ ὥρα ὁ δραγῶνος ἔφυγε. Τότε ὁ ζωγράφος ζητώντας ἕνα ποτήρι κρασί ἀπὸ τὸν γκαρσόνι φώναξε ἀναίδεστατα στοὺς φίλους του :

— Τοῦ ἔσκασα ἕνα σκαμπίλι τοῦ δραγῶνον, τρικουβερτο !...

***

Πολλοὶ ἀπ' τοὺς μτοῦμι ἐφημιζόντο γιὰ τὴν ἀφηρημάδα τους.

Ἐνας ἀπὸ αὐτοὺς ἦταν καὶ ὁ Μισσέλ ντὲ λ' Αἰ. Μιὰ μέρα ἔπερνε τὸ λουτρό του σ' ἕνα ἀπὸ τὰ δημόσια λουτρά καὶ ἐπειδὴ ὁ ὑπάλληλος ἀργοῦσε νὰ τοῦ πᾶν σεντόνι, ὁ Μισσέλ ξεκρέμασε φορτισμένος τὸ παραπέτασμα τοῦ παραθύρου, γιὰ νὰ σφουγγισθῆ, ἀφίνοντας ἔτσι νὰ φαίνεται ἀπ' ἔξω. Ἦ θεὰ τοῦ ὀλόγυμνου αὐτοῦ ἀνθρώπου προκάλεσε ἐξαιρετικὴ συγκέντρωσι περιέργων ἔξω ἀπ' τὸ παράθυρο. Ὁ Μισσέλ ἀφηρημένος καθὼς ἦταν, δὲν κατάλαβε ὅτι ἦταν ὁ ἴδιος τὸ ἀντικείμενο τῆς περιεργίας τους. Νόμισε πὼς ἔπαισε κάποια πυρκαϊὰ ἐκεῖ κοντὰ. Ἄνοιξε λοιπὸν τὸ παράθυρο καὶ κῦτταξε καὶ ἔκρινε ἔξω, γυμνὸς ὅπως ἦταν, κἀνοντάς τὸν κοσμικὴ νὰ ἔσπασῃ σὲ γέλοια καὶ γιουχαῖσματα, ὥσπου ἔσπασε ἕνας ἀστυφύλαξ καὶ ἀπεκατέστησε τὴν τάξι !...

Ἦ καλωσύνη τοῦ Μισσέλ ντὲ λ' Αἰ ἦταν παρομιώδης, ὅπως ἡ ἀχαριστία μερικῶν ἄλλων μτοῦμι δὲν εἶχε ὅρια. Μιὰ μέρα χειμωνιάτικῃ πού ἔκανε δαιμονισμένη παγωνιά, ὁ Μισσέλ, ταξείδευε στὸ ὑπερῶ ἕνος λεωφορείου, μαζί μὲ ἕναν ἄλλο μτοῦμι ζωγράφο, φημιζόμενο γιὰ τὴν ἀχαριστία του, ζηλιάρη, μοχθηρὸ καὶ δῦστροπο. Ὁ Μισσέλ τυλιγμένος στὸ τριμῖνο παλὸ τοῦ, ἐτοιμοτύριζε. Βλέποντας ὁμως καὶ τὸ φίλο του ὁ ὁποῖος δὲν εἶχε πανωφόρι νὰ ζυῦναι πεδὸ πολὺ ἀπὸ αὐτὸν, τὸν λυπήθηκε. Ἐπάληρε τότε λίγην ὥρα μὲ τὸν ἑαυτὸ του, κατενίκησε τὸ ἔνστικτο τῆς αὐτοσυντηρήσεως καὶ τέλος ἔβγαλε ἡρωικὰ τὸ πανωφόρι του καὶ τοῦ τὸ ἔδωσε λέγοντάς του :

— Νά ! Πάρτο, φρέσσε τὸ νὺ ζεσταθῆς καὶ ἐσύ λιγάκι καὶ μὴ τὸ ξιναδῖνεῖς ὅταν κατεβῆμε...

Ἐδωμιστημένος δὲ γιὰ τὴν πράξι του ἐκαμάρωνε τὸν φίλο του ποῖχε φρέσσε τὸ πανωφόρι του, καὶ εἶχε σηκῶσι τὸν γαζά ὡς τὰ αὐτὰ του καὶ χαζοῦρε. Ἐπιπὶ ὁμως ἔκρινε ἀπομειγε νὰ τοῦ πῆ καὶ τὴν παραμικρὴ εὐχαριστία ὁ Μισσέλ χαμογελώντας, παρ' ὅλες τῆς γχοιμάτσες πού ἔκανε τὸ πρόσωπό του ἀπὸ τὸ κῦθο, τοῦ εἶπε :

— Αἱ ! ... Εἶσαι καλὰ τώρα !... Ζεστάθηκες, δὲν εἶν' ἔτσι !...

Ὁ ἄλλος τὸν κῦτταξε μὲ βλέμμα φορτισμένο καὶ ἀχαριστικὸ καὶ τοῦ εἶπε :

— Τὶ ἔλεινε τὸ παλὸ εἶνε αὐτὸ !... Τὰ μανίκια του εἶνε πολὺ μακρὰ !.

Τὴ μίσηρη καὶ ἀγάριστῃ αὐτῇ ἀπάντησι ἔχοντας ὡπ' ὄψιν του ὁ Μισσέλ ἔλεγε κατωπιν στοὺς φίλους του :

— Γιὰ νὰ μτοῖρῆ κανεὶς νὰ φανῆ γοῆμος στοὺς φίλους του, πρέπει... νὰ μὴν εἶνε οὔτε πολὺ ψηλὸς οὔτε πολὺ κοντὸς !

***

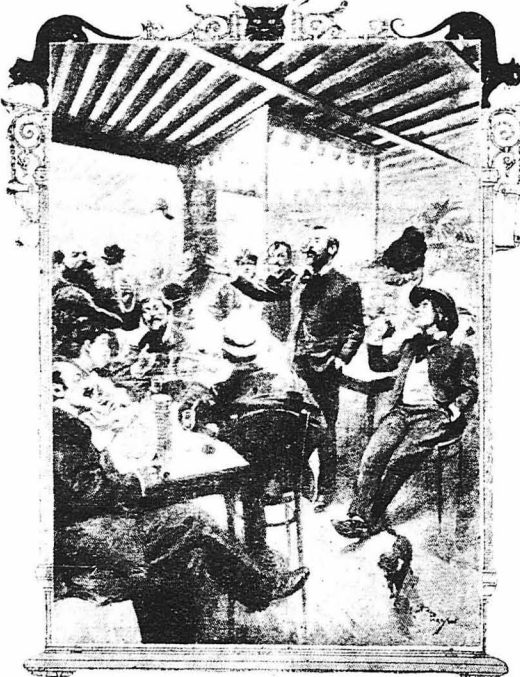
Ἄνυπόφορος μτοῦμι ἦταν καὶ ὁ μουσικὸς Καμπανέθ, ὁ ὁποῖος ἔκαμε δέκα ὀλοκλήρα χρόνια γιὰ νὰ γράψῃ, μιὰ μέθοδο πᾶνον !...

Ὅταν τελος τὴν ἐγραφε εἶδε ὅτι τὰ χειρόγραφα ἦσαν τόσα πολλὰ πὺν ἔβγαιναν σὲ ὕψος ἕνος μέτρου ! Συμβουλευθῆσε τότε κάποιον φίλο του καὶ ἔκρινε τὸν εἶπε πὼς ἔπρεπε νὰ συντομῆσῃ τὴν μεθοδὸ του. Ἄρχισε λοιπὸν νὰ τὴν περιζοῦπι, νὰ κηνὴ περὶληψῆ, ὥσπου κατήντησε ὄλο τὸ ἔργο του νὰ περιληψῆ... σ' ἕνα μοναδικὸ χειρόγραφο, τὸ ὁποῖο ἀφηρημένος ἐχρησιμοποίησε μιὰ μέρα γιὰ ν' ἀνάψῃ τὸ τσιγάρο του !...

Ὁ Καμπανέθ εἶχε ἕνα μικρὸ διαμέρισμα μὲ δύο δωμάτια στὸ ὁποῖο πῆγαιναν κάθε νύχτα καὶ ζητοῦσαν καταφύγιο πολλοὶ ἄστεγοι φίλοι του

Ο Ἄλφ. Μουσίς

Μία συγκέντρωσι στὸ περίφημο φιλολογικὸ καφενετὸ τοῦ Παρισιοῦ, ὁ Μ. Μαῖσος ἦταν. Μεταξὺ τῶν θαυμάσιων διακρίνονταί καὶ οἱ λόγιοι Ρασὸ, Γασώ, Κοντιό, Σαλιέ, Βιλιέτ καὶ Κοιρτελί.

Ο Στ. Μαλαγκρί

ΑΝΕΚΔΟΤΑΚΙΑ

Μεγαλοφροσύνη

'Ο οικονομός τού στρατάρχου Μπιρόν, Σαρρώ, προσπαθούσε μιά μέρα νά τόν πείση δι'ήταν ανάγκη γιά λόγους οικονομίας, νά διαθέη μερικούς από τούς ύπηρετας του.

'Ο Μπιρόν, αφού τόν άκουσε προσεχτικά, τού άπήντησε :
— Πολύ καλά... Με έπεισατε δι'μπορώ θανατώσει νά ζήσω χωρίς τούς περισσότεροσ από τούς άνηθώπους μου. Αύτοι όμως, άραγε, μπορούν νά ζήσουν χωρίς έμένα ;...

Και τού άποτέλεσμα ήταν ότι... δέν έδωξε κανένα !

*** Τό κόλπο ένός συγγραφέως

'Ο Λά Μοτ - λέ - Βογέρ είχε εκδόσει κάποτε ένα βιβλίο πού... δέν πουλιώταν διόλου. 'Ο εκδότης του, δυσαρεστημένος άπ' αύτό, πήγε και τόν παρεκάλεσε νά ετοιμάσθ, τó γρηγορώτερο, κανένα άλλο πού κυκλοφοριακό. 'Ο Λά - Μοτ - λέ - Βογέρ όμως, χωρίς νά τά χάσθ διόλου, τού είπε νά μην άνησυχή και δι'θα φροντίζε μέσωσ τής Αύλης, όπου είχαν ίσχυρους προστάτες νά .. ά π α γ ο ρ ε ν θ ή τó βιβλίό του, πράγμα πού θά ηθέλασε τρεμερά τήν κυκλοφορία του.

Και πράγματι έτσι έγινε. Μετά δι'τήν απαγόρευση ή ζήτησης τού βιβλίου ώστε ό εκδότης τόν αναγκάσθηκε νά προβή σέ... άνατύπωσί του !

***

Λογική... άγρίων

— Σκήρσέ ! Έλεγε κάποτε ένας εύρωπος ό' έναν άγριο. Μόλις γελάσθ ό πατέρας σου, κάθσαι και τόν καταβροχθίζης ; !...

— 'Αμ' έσύ, άγνώμων, άπήντησεν ό άγριος, τόν παραδέιδεις στη γη γιά νά τόν καταβροχθίσουν τά σονυλγία ; !...

*** Δύο νόμοι...

— Άπό νόμο κυβερνούν τόν κόσμο ! Έλεγε κάποτε ένας διάσημος δικηγόρος : 'Ο νόμος τού Ισχυροτέρου και ό νόμος τού... πονηροτέρου !.

καί συνάδελφοί του. Πολλές μάλιστα φορές όταν γύριζε σιό σπίτι του τήν νύχτα δέν ειρίσκε ούτε μιά γονίτσα γιά νά ξεπλώσθ και νά κοιμηθθ κι'ό ίδιος. Χωρίς παράνομο τότε ό Καμπανέρ έφευγε σιγά-σιγά, πατώντας στις άκρες τών πιδών του και πήγαινε νά κοιμηθθ στους πάγκους κανενός σιδηροδρομικού σταθμού !...

Κάποιος τού έκαμε μιά μέρα φιλικά τήν παρατήρησι γιά τήν ύπερβολική του καλωσύνη και τόν συμβούλεψε νά κλειδώσθ τήν πόρτα τού διαμερισμάτός του. Καί ό Καμπανέρ τού άπαντήσε άφέλως και καλοκαθάως :

— Δέν μπορώ νά τήν κλειδώσω γιατί ...γιατί δέν υπάρχει διόλου πόρτα ! Τήν έκαψαν. οί φιλοξενούμενοι μου ένα βράδυ πού εκρώσαν πολύ !

Μια μέρα κάποιος φίλος τού Καμπανέρ τόν σταμάτησε σιό δρόμο και τού ζήτησε νά τού δανείσθ ένα ναπολεόνι.

— Δέν μπορώ, καμμένε μου, τού είπε ό Καμπανέρ με συμπόνια. 'Ενα ναπολεόνι τó έχω όλο-όλο γιά νά περάσω ως τó τέλος τού μηνός. Καί ό μήνας έχει δεκαπέντε άκόμη.

'Ο φίλος του τότε άπομακρύνθηκε χωρίς νά έπιμείνθ. Δέν είχε όμως κάνει δεκαπέντε βήματα όταν άκουσε τόν Καμπανέρ νά τρέξθ από πίσω του και νά τόν φωνάζθ :

— Νά ! πάρε τó ναπολεόνι πού σου χρειάζεται ! Δέν θέλω νά είμαι έγωίστης. 'Εγώ θμ περάσω όπως-όπως ως τó τέλος τού μηνός !

Και τού έδωσε τó ναπολεόνι.

'Όταν έπολιορκείτο τó Παρίσι από τούς Γερμανούς στά 1870, ό Καμπανέρ πού σάν καλλιτέχνης ζούσε σ' ένα κόσμο φανταστικό, ρώτησε μιά μέρα κάποιον φίλο του :

— Δέν μου λές σέ παρακαλώ, έξακολουθούμε νά είμαστε πολιορκημένοι :

— Βεβιούτατα ! 'Από τó φεγγάρι έπεςες και δέν τó ξέρεις ;

— Και... δέν μου λές, οί Γερμανοί έξακολουθούν νά είνε οί πολιορκητάί μας ;

— Βεβιούτατα, τού είπε πάλιν ό άλλος. Ποιός ηθέλες νά είνε ;

— Έξω κι' εγώ ; 'Από τότε πού έχω νά ρωτήσω γι' αύτό τó ζήτημα μπορεί νά είχαν φύγει οί Γερμανοί και νά μάς ήρθαν τίποτε άλλοι !... άποκρίθηκε μ' άλόγισθ ό Καμπανέρ...

Αύτοι είνε οί μπόξμ. Φτωχοί ποιητά, με καρδιά μικρού παιδιού..

Πεινιά τού ουρανού τά οποια... ούς σπείρουσι ούς θερίζουσι άλλ' ό πατήρ ό ουράνιος τρέφει αυτά ! !...

'Ο Μπόξμ

ΞΕΝΟΙ ΠΟΙΗΤΑΙ

Ο ΧΩΡΙΣΜΟΣ

Τού ΣΤΕΚΚΕΤΙ

*'Ητανε σάν τή σημερινή μιά νύχτα κι' άγριαμένα

'Ο άνεμος στήν πόρτα μου έβροχούσε,

'Αργά, άργά σάν κλάμματα πνιγμένα,

'Η ώρα τού μεσονυχτιού από μαζουά χτυπούσε.

'Από τίς ρονιές σάν ρέμμα περισσή

'Εβρίζε κι' έπεφτε ή βροχή... άχ κι' έφευγες έσύ.

Γιά πάντα έφευγες κι' εγώ πεσμένος σιό κρεβάτι

Τό στρώμα με τά δόντια μου τραβούσα

Με πρόσωπο συσφύτο, με κλειστό μάτι

Τά στήθη μου έπνιγε ό λυγμός βαρείά και δέν θρηνούσα

'Αχ ! Μ' άπονιά μ' άρνήθηκες πολλή

Κ' έφυγες και δέν μοιδωζες χαιρετισμού φιλί.

Δέν σέ ξανάειδα πειά ποτέ άπ' τή νύχτα εζεινιη,

Και τίποτε δέν έμαθα γιά σένα

'Επεςες ίσως μέσ' τήν καταισχύνθ

Και καρτερείς στήν πόρτα σου ποιός θάλλθ πληρωμένα

Τά κάλλη σου γιά λίγο νά χαρθ...

'Ισως τόν κόσμο άφηγες και τώρα είσαι νεκρή

'Ισως κι' αύτός ό λογισμός περισσότερο μ' πνίγει.

Τά παρασμένα πειά δέν τά θυμάσαι

Σε χάρες θειές ή καρδιά σου άνοιγει,

Σέ γάμου κλίση μ' όνειρα χρυσά κι' άγνά κοιμάται

Και σιφύφτες και φιαξές ευτυχισμένα

Παιδιά πού άπ' τήν άγάπη μας δέν είνε γεννημένα.

'Ελπίδες είχα σιόν καιρό πού κάθε πόνο

[γυαίνει,

Πού όλες μπορεί τίς πίκρες μας νά σβύσθ.

'Αχ ! Έλεγα πός ησουν πεθαμένα

Γιατί καθένας τούς νεκρούς μπορεί νά λη-

[σμονήσθ

Και είπα στήν καρδιά μου τή φτωγή

Και είπα "'Ας τήν ξεχάσωμε,, στή δόλια

[μου ψυχή.

Τού κάκου ! Μέσα στήν καρδιά λαβωματιά με

[σφάζει,

Με σφάζει και δέν έχει γιατροεμο.

Σιόν πόνο μου και σιό βαρύ μαράσι

'Όλο τόν κόσμο μάζομαι, τόν ήλιο βλαστημώ

Και τή ζωή, όλο καιμούς γεμάτη

Γιατί δέν έχω άλλη καιριά έλπίδα, είσαι

[φευγάτη.

Φευγάτη γαι, γιά πάντοτε ! 'Αλλ' άν ποτέ βοίξθ

Βροχή σάν τó ποτάμ' άπ' τίς ρονιές,

Κι' άνεμος μεσάνυχτα μονοκροτή

'Από μαζουά σάν ν' άντιχούν άπελεισιάζ

[φονές,

'Ο Ιταλός ποιητής Λορέτζος Στεκκέτι.

Σηκώνομαι άπ' τó βιομ προσεφάλι

Κι' άκούω τής νύχτας τή βοή και τήν άνεμοζάλη.

Και βλέπω μισοξυπνήτος σάν όνειρο μπροστά μου

Θολά, θολά τα κάτισπρα σου κάλλη

Γιά μιά στιγμή σπαιναίει στήν καρδιά μου

'Ακίνητος ό σάρακας πού τρώγει άγάλι άγάλι

'Όλη μου τή ζωή τήν περπαμένη

'Όπου θαρρείς ότι κι' αύτός άκόμη σέ προσμένα.

Μπορεί ό νοός νά λημονοί ψυχρός τά παρασμένα

Μά τó ζορμ ποτέ δέν τά ξεχνά,

Πόσα ζεστά φιλιά μούγεις δοσμένα,

Πόσα κρυφά τού ερωτος σου μάθανια συχνά.

Νυχτιές όπου δέν είδα πού γλυκιές

Και τόσες όμορφάδες σου και χάρες μυστικές.

Μά εύθες από τó βύθος μου ξυπνώ πού τήν άλήθεια,

Συληρή και μαύρη άλήθεια βλέπω μόνο,

Σάν φρεναισμένος με γυμνά τά στήθια,

Μέσα στά σκότη της νυκτός τά χέρια μου σηκώνω

Και πέφτω με σπασμούς σιό έριμ στρώμα

Και μούροχονται τά κλάμματα και πνίγονται σιό στόμα.

Ούς νά κλάψω δέν μπορώ. 'Ω πλάστη, άνάθεμά σε

'Εάν δέν είσαι, όπως κι' ό έρωσ, μύθος.

Καταραμένος νάται

'Όπου τó δάκρυ μούκλεισες σάν πέτρα μες σιό στήθος

Κι' άφού μ' έχεις χωρίσει άπ' τó πλευρό της

Μ' άρνείσαι και τó δάκρυ μου και τó χαμόγελά της.

'Αχ ! 'Αν ό Χάρος μ' άφησε νά χύσω δάκρυ ένα

Και μιά στιγμή νά σ' άπολαύσω μόνθ,

'Ας πέφταν ή κατάραί μου σ' έμένα

'Αν τρούμερής άπελεισιάζ δέν άντιχούσαν τόνοι

Σιό σπίτι μου και κλάμματα και θρηνοί

Γιά κείνον πού μονάχος του σιοτώθηκε και σβύνει.

Μετάφρ. 'Αντώνιος Σ. Μάτσας

ΑΓΟΡΑΖΟΝΤΑΙ εις καλήν τιμήν παλαιά, μεταχειρισμένα βιβλία διαφόρου ύλης και όλόκληροι βιβλιοθήκαι. 'Επίσης ζητούνται σώματα ή τεύχη φιλολογ. γαλλ. περιοδικών και βιβλία. Είδοποιήσατε ή γράψατε στά γραφεία μας, Λέξα 7.